

A close-up portrait of a woman with blonde hair, smiling slightly, wearing a blue collared shirt. The image is positioned on the left side of the page, partially overlapping the title.

Roodkapje

“IK HOOP OP EEN REE, EEN VOS EN STIEKEM ZELFS OP DE GROTE, BOZE WOLF. NIETS. EN IK LOOP ER TOCH ECHT BIJ ALS ROODKAPJE. MISSCHIEN HEEFT DIE WOLF MIJ GEZIEN EN GEDACHT: LAAT MAAR.”

‘Vier dagen. 21 kilometer per dag,’ mompel ik. ‘Wie heeft dit eigenlijk bedacht?’ Ik dus.

Een gedeelte van het Pieterpad. Van Ommen naar Zelhem. Wandelschoenen aan, rugzak om en gáán. Alles keurig georganiseerd. Hotels geboekt. Lunchpakketjes geregeld. Koffers die iedere ochtend naar het volgende hotel worden gebracht. Door gepensioneerden in hun eigen auto.

De eerste kilometers zijn heerlijk. ‘Oh, kijk hoe mooi!’ Heide. Bos. Vogeltjes. Een zandpad. Nog meer bos. Na twaalf kilometer wordt dat anders. ‘Oh. Kijk. Bomen.’ Na achttien kilometer: ‘Nóg meer bomen...’

En dwars over boerenerven. Dat vond ik in het begin nogal

verdacht. Schuur links. Tractor rechts. Hond kijkt boos. ‘Volgens mij lopen we verkeerd.’ Telefoon erbij. Nee hoor. Route klopt.

Bij **TOP** zou ik daar zenuwachtig van worden. Een container stuur je ook niet zomaar over het erf van boer Henk. Maar op het Pieterpad mag blijkbaar alles.

Ik hoop ondertussen op wilde dieren. Een ree. Een vos. Niets. Geen ree. Geen vos. Zelfs de grote boze wolf laat zich niet zien. En ik loop er toch echt bij als Roodkapje. Misschien heeft die wolf mij gezien en gedacht: laat maar.

Wandelen betekent praten. Heel veel praten. Over werk. Kinderen. Kleinkinderen. Hoeveel kilometer nog. Waarom de laatste drie kilometer altijd ongeveer acht kilometer duren.

Na vier dagen bereiken we Zelhem. Ruim tachtig kilometer in de benen. Ik voel spieren waarvan ik het bestaan tot dat moment succesvol had genegeerd. De hotels onderweg waren geweldig. Gastvrij, gezellig, fijne bedden. Alles wat je na 21 kilometer nodig hebt.

Ik zou het zo weer doen met Jean Paul. De heide, de weilanden, de boerenerven, de lunchpakketjes en ja, zelfs die eindeloze bossen. Ik kijk naar mijn wandelschoenen. ‘Gemiddeld 21 kilometer per dag,’ mompel ik opnieuw. En ineens begrijp ik waarom die gepensioneerden onze koffers met de auto vervoeren. Die hebben dat Pieterpad al een keer gelopen.

Liefs, Hetty